

ЧАСТЪ ВТОРА

1.

Макаръ, че широкият чардакъ на който бѣха събрани гоститѣ, бѣше разположенъ къмъ северъ, знойниятъ въздухъ на късното лѣто нахлуваше презъ открититѣ джгосводести прозорци и често изтрѣгваше въздишка на досада и умора между госпोजитѣ.

— Ужъ ластовици и щъркели взеха да се събиратъ на орляци и вече наближава Руянъ, пѣкъ жаръта все си тежи, не се дига — каза госпoжа Теодора и почна да раздава за пети пѣтъ картитѣ.

Играеха на тридесетъ и едно. Понеже този день бѣше постенъ Свети Иванъ и женитѣ не можеха да работятъ, минаваха душнитѣ часове на деня въ игри, пѣсни и разказване на приказки.

Целгуба плесна съ рѣще и порѣча да донесатъ разхладителни: сиропи отъ зарзали и бубонки, бадемово млѣко изстудено въ ледъ, сокъ отъ ягоди съ медъ. Следъ това отстъпи мѣстото си на Мария, оплака се отъ главоболие, отиде да се облегне на перилото на чардака. Госпoжа Теодора проследи съ взоръ снаха си, сви вежди и устни, леко въздѣхна.

— Какви хубави ушнички има царицата! — възкликна деспина Росана, за да прекъсне неприятното мълчание, което внезапно бѣ притиснало сърдцата на женитѣ — отъ Солунския панаиръ ли сѣ донесени? Не съмъ ги виждала до сега . . .

Целгуба се извърна. Крушообразнитѣ бисери се заляляха край врата ѝ въ матовъ, потиснатъ блѣсъкъ. Тя се усмихна, извади отъ джоба на рубата си малко кръгло огледалце, отмахна капака му отъ слонова костъ и го издигна къмъ лицето си. Ала почти веднага го затвори и бързо го скри съ едно движение.